

ἀγαπίτσα ἡ, Ἀθῆν. Θράκ. Παξ. κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγάπη.

1) Τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον, ἐπὶ συζύγου, τέκνου, κττ. Ἀθῆν.: *Τί κάνεις, ἀγαπίτσα μου*; Πβ. *ἀγάπη* 3.

2) Ἐρωμένη Θράκ. Παξ. κ. ἄ.: *Ἐχω κ' ἐγὼ μιὰν ἀγαπίτσα* Παξ. || Ἄσμ.

*Πέφτει τ' ἄνθη κάτω κι' ὡς τὴ γῆς βροντίζει
καὶ τὴν ἀγαπίτσα μ' τὴν κακορραγίζει*

Θράκ. Πβ. ἀγάπη 3. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγαπήτρια 2.
Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. κύριον Κρήτ.

ἀγαποβότανο τό, πολλαχ. ἀγαπουβότανου Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγάπη καὶ βοτάνι.

1) Τὸ ἀγριόχορτον τεύκριον τὸ πόλιον (*teucrium polium*) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (*labiatae*) (ΘΧελδράχ 69 καὶ ΠΓεννάδ. 956), τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν βοτανῶν, φυτῶνον, κατὰ τὴν λαϊκὴν δοξασίαν, ἐκ χειλιδονοφωλεᾶς, ἡ ὁποία μετὰ τὴν ἀποδημίαν τοῦ πτηνοῦ ποτίζεται ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐντὸς γλάστρας. Χρησιμοποιεῖται ὡς μαγικὸν φίλτρον γεννῶν καὶ προάγον τὸν ἔρωτα, κατὰ δὲ τὸν Διοσκορίδην (3,114) θεραπεύει τοὺς σπληνικούς, «ἄγει κοιλίαν καὶ ἔμμηνα» καὶ ἀποδιώκει «ὑποστρωννύμενον καὶ θυμώμενον» τὰ θηρία, ἥτοι τὰ ἐπιβλαβῆ ἔντομα κλπ. (ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 442) πολλαχ. Συνών. ἀγαποχόρταρο, ἀγαπόχορτο, ἀμάραντος, βοτάνι τῆς ἀγάπης, λαγοκοιμηθεῖα, λιβανόχορτο, λουτροχόρτο, μητέρα, παναγιόχορτο, σκορπίδι, σπληνοβότανο, τῆς Κυρᾶς τὸ χορτάρι, τῆς Παναγίᾶς τὸ χορτάρι. 2) Πᾶσα μαγικὴ σκευασία βάσιν ἔχουσα τὸ ἀγαποβότανο καὶ ὡς φίλτρον ἐπὶ τοῦ σώματος συνήθως φερόμενον Θεσσ. Μακεδ. [**]

ἀγαποξηλειάρης ἐπίθ. Θράκ. ἀγαπουζ'λειάρ'ς Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγάπη καὶ τοῦ ἐπίθ. *ξηλειάρης*.

Ὁ *ξηλοτυπῶν* τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ, *ξηλότυπος*. Συνών. *ξηλειάρης*.

ἀγαποῦσα ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρι.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγαπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ μακρόπους ἰδίως καὶ μὲ μικρὰν κοιλίαν ἀράχνη, φόλκος ὁ φαλαγγιώδης (*pholcus phalangioides*), ὀνομασθεῖσα οὕτως διὰ τὴν ἐξῆς παιδιάν. Ἀποσποῦν ἓνα πόδα τῆς ἀράχνης καὶ κρατοῦντες τοῦτον ἐκ τοῦ ἄκρου ἐρωτοῦν «μ' ἀγαπᾷ ἡ μάννα μου ἢ ὄχι;» Ἡ σύσπασις τοῦ ποδὸς σημαίνει ἀπάντησιν καταφατικὴν. [**]

ἀγαποχόρταρο τό, ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 725 ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 97.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγάπη καὶ χορτάρι.

Τὸ ἀγαποβότανο, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

*Βαστοῦν ψωμί γιὰ τὰ σκυλλιά καὶ κορᾶς γιὰ τὰ λεοντάρια,
βαστοῦν κι ἀγαποχόρταρο γιὰ τὰ ξανθὰ κοράσια.*

ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

[**]

ἀγαπόχορτο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀγάπη καὶ χόρτο.

Τὸ ἀγαποβότανο, ὁ ἰδ.

[**]

ἀγαπῶ κοιν. καὶ Καπ. (Ἀραβάν. Σίλ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Τρίτ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγαπάω Ζάκ. Ἡπ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κεφαλλ. Πελοπ. (Γορτυν. Λάστ. κ. ἄ.) ἀγαπάου Β.Εὐβ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θεσσ. Μακεδ. Πελοπ. (Λεντεκ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Λοκρ.) κ. ἄ. ἀγαποῦ Θράκ. (Κεσάν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. ἀγαπῶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγαπάω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀκαπῶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀαπῶ Ἰκαρ. Κάρπ. Κύπρ. (καὶ ἀγαπῶ) Μεγίστ. Χηλ. Χίος (καὶ ἀγαπῶ) κ. ἄ. ἀαπάω Κάρπ. Κάλυμν. Ρόδ. κ. ἄ. ἀαποῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγαπῶ Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Χαλδ.) ἡγαπῶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Πόντ. (Τραπ.) ἡγαπῶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Ἀστυπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κάλυμν. Καπ. (Μισθ.) Κύπρ. Κῶς Μεγίστ. Μύκ. Νίσυρ. Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Τήλ. κ. ἄ. ἡαπάω Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Ρόδ. κ. ἄ. ἡαπῶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἡαπάω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἡαποῦ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγαπίζω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Βιθυν. Ἡπ. Καπ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Μεγίστ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παξ. Πελοπ. (Λακων.) Σῦρ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. ἀγαπίζου Λέσβ. κ. ἄ. ἡαπίζω Ἀνδρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἡαπίζω Σύμ. Μεσ. ἀγαπίζομαι Καπ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἀγαπῶ. Τὸ ε τοῦ ἐγαπῶ ὠρμήθη ἐκ τῶν παρῳχημένων χρόν. ἐγάπαγα καὶ ἐγάπεσα, ὁμοίως δὲ καὶ τὸ η τοῦ ἡγαπῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,231. Τὸ ἡαπῶ καὶ μεσ. Πβ. Γαδάρου διήγ. στ. 72 (ἐκδ. Wagner σ. 126) «ἐγὼ ἡαπῶ κι ὀρέγομαι νὰ ἔχετε τὴν ὑγεία σας». Τὸ ἀγαπίζω ἐκ τοῦ ἀορ. ἀγάπησα κατ' ἀναλογ. τοῦ εἰς -ισα ἀορ. τῶν εἰς -ίζω ρ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272. Ὁ τύπ. οὗτος καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Αἰσθάνομαι πρὸς τινὰ ἀγάπην καὶ στοργὴν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Μισθ. Σίλ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τρίτ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Ἀγαπῶ πολὺν τὰ παιδιὰ μου - τὴ μητέρα μου - τοὺς γονεὺς μου - τ' ἀδέρφια μου. Τὸν ἀγαπῶ σὰν τὰ μάτια μου - σὰν τὸν ἑαυτό μου - σὰν παιδί μου. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἀγαπᾷ πολὺ τὸ σκυλλάκι της. Ἀγαπιόμαστε πολὺν - σὰν ἀδέρφια (ἀγαπῶμεν ἀλλήλους). Ἀδέρφια ἀγαπημένα. Λυὸ φιλαινάδες ἀγαπημένες κοιν. Βαρέα ἀγαπῶ σε (ὑπερβαλλόντως) Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. Ἐγαπάω τοὺν καλὸν (τοὺς καλοὺς) Μπόβ. Ἄν μὲ ἡαπάη, δὲ γύν-νει τίποτε (ἂν μὲ ἀγαπᾷς, δὲν χάνεις τίποτε, διότι καὶ ἐγὼ σοὶ ἀνταποδίδω τὴν ἀγάπην σου) αὐτόθ. Μὲ τὰ κολακείας ἀγαπιέται (μὲ τὰς κολακείας, ἥτοι κολακεύων, ἀγαπᾶται) Κερασ. Ἀγαπίζονται (ἀγαποῦν ἀλλήλους) Ἀραβάν. || Φρ. *Νὰ χαρῆς ὅ,τι ἀγαπᾷς!* (εὐχὴ πρὸς ἐκεῖνον, παρὰ τοῦ ὁποίου ἐπιμόνως καὶ παρακλητικῶς ζητεῖται τι). Ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ - μ' ὅλη μου τὴν καρδιά (ὑπερβολικῶς. Πβ. ἀρχ. συνών. Ἀριστοφ. Νεφ. 86 «ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς») κοιν. Ἡ φρ. ἐκφερομένη μετὰ τῆς προθ. ἐκ καὶ γενικ. ἤδη μεταγν. Πβ. Μᾶρκ. Εὐαγγ. 12,30 «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου». Ὁ ἄνθρωπος μὲ τοῖς χάρεις του ἀγαπιέται (διὰ τῶν προτερημάτων του προσελκύει τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων) πολλαχ. Ὁ ἄνθρωπος μονάχος του ἀγαπιέται (ἀγαπᾶται, ἂν ὁ ἴδιος ἔχη προτερήματα) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀλλὰ λόγια ν' ἀγαπιόμαστε (λέγε ἀλλὰ λόγια παρὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα λέγεις, διὰ νὰ ἀγαπώμεθα. Λέγεται ὑπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν συνδιαλεγόμενων πρὸς ἀποδοκιμασίαν τῶν λόγων τοῦ συνομιλοῦντος) Σίφν. Σῦρ. κ. ἄ. Ἀσ' οὐ σιούδι μ' ἐν' ντὸ κ' ἀγαπείομαι (ἀπὸ τὸ κόκκαλό μου εἶναι τὸ ὅτι δὲν ἀγαπῶμαι,

